

Sygnatura akt XVIII C 1984/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 17 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Krzysztof Kurosz

Protokolant:Anna Dudek

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2017 r. w Łodzi

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł.

przeciwko Politechnika (...) z siedzibą w Ł.

- o zapłatę 338,12 zł

1. zasądza od Politechniki (...) z siedzibą w Ł. na rzecz (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. kwotę 169,47 zł (stu sześćdziesięciu dziewięciu złotych i czterdziestu siedmiu groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 1 grudnia do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł (piętnastu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie.

XVIII C 1984/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 października 2016 r. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanej Politechniki (...) z siedzibą w Ł. kwoty 338,12 zł z odsetkami ustawowymi od 1.12.2015 r. do 31.12.2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie 1.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona kwota stanowi rekompensatę z tytułu spłaty należności z dwóch faktur po terminie płatności.

/pozew – k.3-6/

Nakazem zapłaty z dnia 5 kwietnia 2017 r. wydanym w postępowaniu upominawczym przez tut. Sąd powództwo zostało uwzględnione w całości.

/nakaz zapłaty – k. 27/

Sprzeciwem z dnia 13 listopada 2013 r. pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, podnosząc że wierzyciel pisemnie odstąpił od obciążenia pozwanej należności odsetkowych z tytułu nieterminowej zapłaty faktury VAT o nr (...), a opóźnienie w zapłacie faktury VAT o nr (...) było minimalne.

/sprzeciw – k. 30-34/

Sąd Rejonowy ustalił co następuje:

W dniu 27 września 2013 roku powódka wystawiła fakturę o nr (...) na kwotę 8998,14 zł z terminem płatności do 11 października 2013 roku.

/dowód: faktura k. 18/

W dniu 29 października 2013 r. dokonali zapłaty kwoty 8998,14 zł tytułem spłaty należności wynikających z faktury o nr (...).

/dowód: przelew k. 23/

W dniu 28 stycznia 2014 roku powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę o nr (...) na kwotę 441,45 zł z terminem płatności do 11 lutego 2014 roku.

/dowód: faktura k. 19/

W dniu 17 lutego 2014 r. dokonali zapłaty kwoty 441,45 zł tytułem spłaty należności wynikających z faktury o nr (...).

/dowód: przelew k. 21/

W dniu 12 listopada 2015 r. powód wystawił notę księgową w związku z nieterminową zapłatą należności z faktur ma łączną kwotę 338,12 zł, stanowiącą równowartości łącznie 80 euro.

/dowód: nota księgowa k. 13/

Na dzień 31 stycznia 2014 r. kwota 40 euro stanowiła równowartość 169,47 zł (kurs euro = 4,2368 zł), a na dzień 30 września 2013 r. kwota 40 euro stanowiła równowartość 168,65 zł (kurs euro = 4,2163 zł).

/dowód: kurs walut NBP k. 24-25/

W piśmie z dnia 16 maja 2014 r. powódka anulowała pozwanej 100% roszczeń z tytułu noty odsetkowej.

/dowód: pismo k. 36/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest w części zasadne.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności.

Stosowanie do art. 7 ust. 1 przedmiotowej ustawy w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Odnośnie zarzutów pozwanej wskazać należy w pierwszej kolejności że nawet minimalne opóźnienie w spłacie należności (powód powoływał się zapłatę należności 3 dni po terminie płatności), którego faktyczny koszt odsetek od opóźnionej płatności wyniósł 2,67 zł nie ma wpływu na wysokość odszkodowania należnego wierzycielowi. Zgodnie bowiem z uchwałą Sądu najwyższego z 11 grudnia 2015 r. (III CZP 94/15) rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w

transakcjach handlowych (Dz.U. 2013, poz. 403), przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione.

Przewidziane w art. 10 u.t.z. uprawnienie wierzyciela jest oderwane od spełnienia przez niego dodatkowych warunków poza tym, że spełnił on swoje świadczenie oraz nabył prawo do żądania odsetek. Jest to uprawnienie, które nie

zależy od tego, czy wierzyciel poniósł w konkretnej sytuacji jakikolwiek uszczerbek związany z spełnieniem przez dłużnika jego świadczenia z opóźnieniem. O tym, że powstanie tego uprawnienia nie jest związane ze szkodą świadczy to że ustawodawca wyraźnie stwierdza, że chodzi o rekompensatę, przy tym rozumianą nie jako wyrównanie konkretnego uszczerbku, który wierzyciel musi wykazać, ale jako zryczałtowaną rekompensatę za koszty, które musi on ponosić w związku z odzyskiwaniem należności (uchwała Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2015 r., sygn. akt III CZP 94/15).

W tej sytuacji Sąd bada jedynie czy roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstało po upływie terminów zapłaty. W przypadku obu faktur należności zostały uiszczone po tym terminie. Z faktury o nr (...) wymagalnej 11 lutego 2014 roku - zapłata 17 lutego 2014 r., a z faktury (...) wymagalnej 11 października 2013 roku – zapłata 29 października 2013 roku. W przypadku drugiej z wymienionych faktur Sąd wziął pod uwagę że powódka odstąpiła od zapłaty dochodzonych odsetek w kwocie 57,69 zł, zgodnie z treścią pisma z dnia 16 maja 2014 r. W ocenie Sądu należy to zwolnienie (jego skuteczność i zasięg) rozciągnąć również na rekompensatę. I odsetki i rekompensata pełnią zbliżoną funkcję (przynajmniej w części) – odszkodowania za korzystanie z cudzego kapitału W drodze wykładni oświadczenia woli (art. 65 k.c.) należało zatem rozciągnąć zwolnienie z odsetek na zwolnienie z rekompensaty. Nawet jednak gdyby nie podzielić tego toku rozumowania, to akurat w tym wypadku (tej faktury i tego zwolnienia) żądanie zapłaty było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Powód dokonał bowiem zmiany swojego zachowania, podczas gdy dobre obyczaje handlowe nakazywały przyjęcie, że skoro dokonywane jest zwolnienie z roszczeń – dotyczących odsetek – to sprawa faktury jest już w ogóle załatwiona – i kwestia opóźnienia nie będzie już wracała na agendę spraw między stronami. Innymi słowy powód wzbudził w stronie pozwanej uzasadnione oczekiwanie, że sprawa faktury jest już zamknięta. Skoro tak się stało to teraz powód nie może się wycofywać ze swego nastawienia i powoływać się na konieczność uzyskania rekompensaty.

W związku z powyższym zasądzeniu podlegała jedynie kwota 169,47 zł, stanowiąca równowartość kwoty 40 euro, wynikająca z opóźnienia zapłaty faktury o nr (...). W pozostałym zakresie powództwo oddalono.

Podstawę naliczenia odsetek za opóźnienie stanowi art. 481 § 1 i 2 k.c w brzemieniu aktualnym na stan wyrokowania (art. 316 k.p.c.) co uzasadnia posłużenie się terminem odsetki ustawowe za opóźnienie co do odsetek od 1 stycznia 2016 r.

O kosztach postępowania orzeczono stosując przewidzianą w art. 100 k.p.c. zasadę stosunkowego rozdzielenia, odpowiednio do wyniku procesu.

Po stronie powodowej – opłata od pozwu w kwocie 30zł i koszty zastępstwa procesowego przez radcę prawnego, żądającego zasądzenia wynagrodzenia według norm przepisanych – 120 zł oraz opłata od pełnomocnictwa – 17 zł. Po stronie pozwanej – koszty zastępstwa procesowego przez radcę prawnego, żądającego zasądzenia wynagrodzenia według norm przepisanych – 120 zł oraz opłata od pełnomocnictwa – 17 zł. Ogólna suma kosztów procesu poniesionych w niniejszej sprawie to 304 zł.

Strony poniosły koszty procesu w niniejszej sprawie po połowie, zatem koszty zastępstwa procesowego i opłaty od pełnomocnictwa wniosły się wzajemnie. Powódce przysługiwał jedynie od pozwanej zwrot 50% opłaty od pozwu. Łączna suma zasądzona od pozwanej na rzecz powódki wynosi zatem 15 zł.